Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul

(18 aprilie)

Din Decapolia Isauriei fiind, Sfântul Ioan a părăsit lumea de mic și a mers la Sfântul Grigorie Decapolitul pentru a învăța de la el rânduiala monahicească. Mai târziu, atunci când împăratul Leon armeanul a pornit eresul împotriva icoanelor, cei doi, dimpreună cu Sfântul Iosif, scriitorul de cântări, au mers în Bizanț, întărind credincioșii în dreapta credință. După trecerea la Domnul a Sfântului Grigorie, cuviosul Ioan a rămas în Bizanț, pentru a lucra la mântuirea sa și a celorlalți, iar după ceva vreme și-a dat și el sufletul în mâinile Domnului, fiind îngropat de Sfântul Iosif, scriitorul de cântări.

Index

În această lună (aprilie), ziua a optsprezecea - Prea cuviosul părintele nostru Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul 15
Imnografie 24
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul 25
Sfântul Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul - drumul spre sfințenie 29
Sinaxar 18 aprilie 30
Sinaxar - Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul - 18 aprilie 33
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul 35
Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul 36
Proloage - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul († 820) 37
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul 41
Icoane 42

În această lună (aprilie), ziua a optsprezecea - Prea cuviosul părintele nostru Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul (Minei)

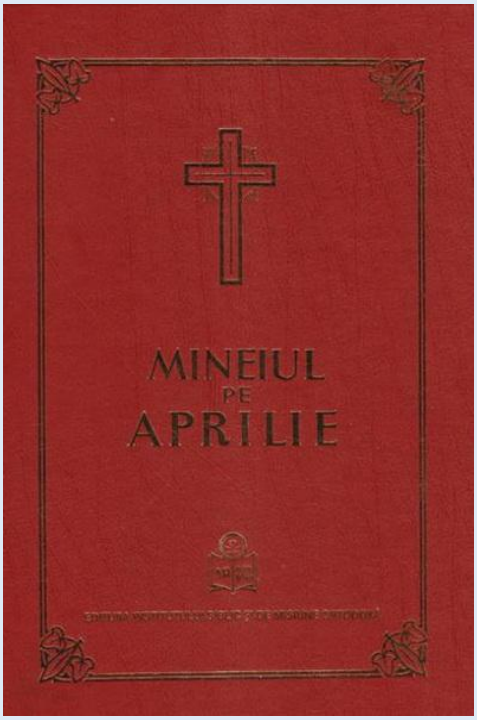

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihurile**, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-şi...

Ocârmuindu-te cu frica lui Dumnezeu, cuvioase, te-ai abătut de către pornirile trupului, şi de tirania cea amară a patimilor, şi pe Dumnezeu L-ai veselit, înfrumuseţându-ţi inima cu podoabele bunătăţilor, şi acum te-ai sălăşluit, unde sunt cetele cuvioşilor, aflându-ţi odihnă întocmai poftei tale părinte unde fiind, nu lipsi a-ţi aduce aminte de noi, care cu credinţă săvârşim pomenirea ta, Ioane cuvioase.

Căutat-ai pe Dumnezeu cu inimă neîndoită, într-aripându-te cu cântări sfinţite, şi pururea dându-te cu totul plecărilor către Dânsul, de Dumnezeu insuflate. Iar către aceasta ai avut îndemnător şi pornitor, pe cel şi cu numirea Grigorie, care a strălucit întru minuni, cu ale căruia lumināri luminându-te, fără vătămare ai trecut viforul trupului acestuia smerit, fericite.

Cu cuvioşie ai vieţuit nefiind cuprins de grijile vieţii, împodobindu-te cu lucrările cele mai bune cuvioase. Că foc purtând în inima ta, ai răbdat în linişte fiind dat la priveghere şi la stări de toată noaptea, curăţindu-te cu dinadinsul şi arătându-te cu chip dumnezeiesc. Pentru aceea după osteneală ai câştigat îndulcirea cea fără osteneală, cerând dumnezeiasca veselie, celor ce te cinstesc pe tine.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Neîntinată, nespurcată, Maica lui Dumnezeu, Preasfântă pruncă pururea Fecioară, Născătoare de Dumnezeu Stăpână, cum te voi lăuda pe tine lăcaşul lui Dumnezeu, eu cela ce sunt spurcat la suflet şi la cuget, şi cum voi povesti mărirea minunilor tale ? Darul şi mila care le verşi pentru mine totdeauna ? Ci cu frică cad înaintea ta, şi cu smerenie strig ţie: Bucură-te! Bucură-te, mângâierea credincioşilor celor ce se roagă ţie.

A Crucii, a Născătoarei

Cea prea curată şi fără prihană, văzând patima cea de bunăvoie a nepătimitorului, ca o Maică se tânguia, şi striga: O, ce vedere înfricoşată! Cum Cel ce a zidit toate cele văzute şi nevăzute, Domnul slavei, Împăratul cel mai-nainte de veci, fără dreptate S-a osândit acum, şi împreună cu tâlharii se socoteşte; munţi şi văi, picaţi acum pentru mine lacrimi amare, şi mă plângeţi pe mine, ceea ce am născut pe Ziditorul, şi am rămas singură.

La Utrenie

Canonul Sfântului

Cântarea a 1-a

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta în căruţă l-a afundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel cel ce fugea, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Învăluindu-mă totdeauna cu întreitele valuri ale patimilor, şi acum fiind înconjurat de valurile gândurilor, prin rugăciunile tale fericite Ioane, îndreptează-mă către limanul nepătimirii, şi către liniştea mântuirii, cuvioase.

Cu alegerea voirii mutându-te către Cer, cu adevărat ca un înger ai vieţuit pe pământ, părinte cuvioase, omorându-ţi cugetul cu înfrânarea trupului prin care te-ai arătat lăcaş lui Dumnezeu, dumnezeiescule Ioane.

Slavă...

Având ascultare bine plecată şi smerenie, le-ai avut acestea ca nişte aripi de aur, prin care ai zburat de la smintelile cele lumeşti către Dumnezeu, pe care L-ai căutat, Cel ce te-a mântuit prin furtuna vieţii, părinte.

Şi acum..., a Născătoarei

Cuvântul cel Unul-Născut care este împreună cu Tatăl şi cu Duhul împreună veşnic ca un om S-a arătat pe pământ, Născătoare de Dumnezeu Marie, şi pe toată lumea o a mântuit, care Îi înalță Lui laudă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit…

Prin trezvirea cugetului, nălucindu-ţi-se frumuseţile cerurilor, nicicum nu te-ai înfipt întru grijile cele lumeşti, şi uşurându-te cu aripile neaverii, părinte, cu totul te-ai făcut înălţat.

Dorind de liniştea păstorului Grigorie celui iubitor de linişte, Ioane de trei ori fericite, cu osârdie, ai părăsit tulburările lui şi prin rugăciuni neîncetat ai împodobit dumnezeiasca linişte.

Slavă...

Cu liniştea cugetelor încetând tulburarea, fără tulburare ţi-ai trecut viaţa, ocârmuindu-te de darul Duhului, vieţuind cu cuviinţă, înţelepte Ioane de Dumnezeu insuflate.

Şi acum..., a Născătoarei

Uşa cea neumblată a Împăratului tuturor veacurilor, cea către noi luminătoare, tu te-ai arătat cu adevărat, prin care însuşi a trecut lăsându-te iarăşi pecetluită, ceea ce eşti, Preacurată.

Irmosul: Cela ce ai întărit dintru început cerurile întru pricepere, şi pământul pe ape l-ai întemeiat, pe piatra poruncilor Tale Hristoase mă întăreşte, că nu este sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ca cel ce ai îngropat pândirile cele viclene ale dracilor, cu multă nevoinţă şi cu rugăciuni, zăcând mort în mormânt ai rămas netopit, părinte. Pentru aceea bucurându-ne întru veselia inimii, prăznuim sfântă pomenirea ta, slăvind pe Hristos.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Mulţimea credincioşilor se veseleşte, Născătoare de Dumnezeu, chemând totdeauna numele tău, şi cu dragoste mărindu-ţi înălţările, că tu eşti laudă şi ajutătoare, şi apărătoare neruşinată, tuturor celor ce cu credinţă te cinstesc pe tine Fecioară.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua cea prea curată văzând pe Mieluşelul său mort, întins pe Cruce, striga: Fiul meu cel împreună fără început cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această negrăită a Ta rânduială? Prin care ai mântuit Înţelepte zidirea prea curatelor Tale mâini.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti Tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat Sânurile Părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat; pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Piatră răbdării te-ai arătat fericite, lovindu-te totdeauna de valurile cele potrivnice, şi nemişcându-te nicicum din socoteala bunei credinţe. Pentru aceasta Stăpânul ca pe o piatră de mult preţ te-a pus în comorile cele veşnice.

Pe tine te-a primit Părintele îndurărilor, ca pe cel ce L-ai iubit pe El curat, şi ai privegheat întru poruncile Lui, şi făcându-te întocmai numărat cu fiii darului, te-ai învrednicit slavei celei veşnice, Ioane de Dumnezeu cugetătorule.

Slavă...

Suindu-te pe scara bunătăţilor, cu adevărat ai văzut slava lui Dumnezeu cea necuprinsă cu mintea, şi luminându-ţi-se cugetul şi inima cu dumnezeiasca strălucire a Duhului, te-ai arătat cu totul luminat ca soarele, luminând pe mulţi în viaţa ta, părinte.

Şi acum..., a Născătoarei

Singură tu Maica lui Dumnezeu ai fost pricină adevărată mântuirii noastre, ca ceea ce ai împrumutat trup Făcătorului şi Ziditorului din prea curatele tale sângiuri, prin care s-au sfărâmat porţile morţii, şi s-a dăruit oamenilor viaţa.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul? Ci, mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Ca pe un miel fără de răutate hrănit la verdeaţa sihăstriei, te-a primit pe tine Păstorul cel mare, în curţile cele veşnice, Ioane fericite, şi te-ai arătat în numărul oilor celor de-a dreapta, cuvioase părinte.

Tare ai răbdat părinte greutatea şi zăduful zilei, bine lucrând via faptelor celor dumnezeieşti; pentru aceea ţi-ai luat plata cea cuvioasă la apusul adormirii tale din viaţă.

Slavă...

Pe temeiul poruncilor ai zidit părinte turn înalt, prin care ai şi zburat către însăşi bunătatea cea desăvârşită, şi pe cât se poate văzând pe Cel ce este cu adevărat Iubitor de suflete, din tot sufletul ai mers după Dânsul.

Şi acum..., a Născătoarei

Fiind omorât de boldul călcării de poruncă, şi zăcând jos, ridică-mă Fecioară, ceea ce ai născut Viaţa cea nemuritoare, pe Mântuitorul lumii şi Izbăvitorul şi Împăratul, şi mă îndreptează prea curată către lumină.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Cu picăturile lacrimilor tale ai uscat noianul patimilor, şi toată puterea cea fără tărie a vrăjmaşului celui înţelegător o ai înecat fericite, întărindu-te pe tine Hristos.

Hristos, Împăratul cel nemuritor, ca pe nişte aur lămurit ispitit cu focul sihăstriei te-a pus pe tine în vistieriile vieţii veşnice cele nemuritoare, pururea pomenite, părinte.

Slavă...

Ca o grădină peste tot bine înflorită şi roditoare te-ai arătat cu adevărat, adăpându-te bine cu curgerile lacrimilor, şi ai adus Ziditorului roadă cu miros de mir, cuvioase Ioane.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu bună credinţă să lăudăm pe Maria cea prea curată, pe lăcaşul lui Dumnezeu cel cu adevărat cinstit şi dumnezeiesc, primind pe Cel neîncăput şi necuprins.

Irmosul: Curăţeşte-mă Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor rogu-mă; căci către Tine am strigat, şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Împodobindu-ţi viaţa cu înfrânarea şi omorându-ţi trupul, ai biruit asuprelile vrăjmaşilor, prea fericite părinte, şi ca un vrednic ai ajuns către viaţa cea fără întristare şi veşnică, căruia roagă-te Ioane, să ne mântuim noi.

Sinaxar

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul.

Stih: Ioane ca un alt Ioan fiind săltând.
Nu în pântecele maicii, ci în Eden fiind.
În a optsprezecea zi s-a mutat,
Din viaţă Ioan cel lăudat.

Acest dintru sfinţi părintele nostru Ioan, din crudă vârstă urând lumea şi iubind pe Hristos, s-a dus către marele Grigorie Decapolitul, şi făcându-se de către acela monah, era de aceea împreună cu el nevoindu-se întru toate şi slujind lui Dumnezeu.

Şi aşa de vestit s-a făcut întru ascultare, şi plecat întru supunere, şi prea gata spre slujbă încât şi marele Grigorie se bucura de el, şi slăvea pe Dumnezeu.

După săvârşirea Sfântului Grigorie apoi s-a mutat la loc străin şi necunoscut pentru Domnul cel ce s-a înstrăinat, şi pe pământ străin s-a născut și acolo se nevoia. De aici mergând la Sfintele locuri, s-a mutat la Lavra Sfântului Hariton, şi s-a dat pe sine spre mai multe nevoinţe de fapte bune şi aşa cu pace s-a odihnit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Sava Gotul.

Stih: Sava apa dulceții cea stricăcioasă a fost trecând,
Ca să bea apa dulceții cea nestricăcioasă dorind.

Acesta era pe vremile lui Valentinian cel mare şi Valent împăraţii avându-şi petrecerea în Gotia, întru care s-a născut. Deci prunc fiind încă a ales credinţa în Hristos şi din cele jertfite idolilor nu numai el nu se atingea, ci şi pe cei ce voiau să guste îi oprea, credinţa lui Hristos punându-le înainte; şi multora s-a făcut pricină de mântuire.

Pentru care ridicându-se asupra lui slujitorii idolilor, l-au izgonit din cetate, iar după câtăva vreme, făcând cercetare printre creştini, mergând Sfântul Sava şi vestindu-se pe sine, iarăşi clevetindu-l l-au izgonit.

Apoi mai în urmă mergând acolo Atanarih, fu prins, şi legându-l şi bătându-l şi pe roată întinzându-l, l-a spânzurat de grinda casei. Şi neplecându-se a gusta din cele

jertfite idolilor, l-a adus la râul Museu, şi legând peste grumazii lui un lemn, l-a înecat, având vârsta de treizeci şi opt de ani, şi aşa a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului părintelui nostru Cosma, episcopul Calcedonului.

Stih: Zdrobindu-ţi săgeţile şi mutându-te din viaţa de aici,
Afară de săgeţi s-a aflat Cosma după cum se zice.

Sfântul Cosma arhiereul şi mărturisitorul lui Hristos, a fost din cetatea lui Constantin. Şi din copilărie pe Hristos iubindu-l, a lăsat lumea aceasta deşartă, şi în cinul monahicesc s-a tuns. Şi cu postirea şi cu celelalte fapte bune pe sine-şi curăţindu-se s-a făcut lăcaş al Sfântului Duh, şi a fost pus episcop în Calcedon, în vremea rău credincioşilor luptători de icoane; şi multe nevoinţe a arătat, ajutând dreptei credinţe. Şi silit fiind de împăraţii eretici, ca să se lepede de închinarea sfintelor icoane, nu i-a ascultat pe dânşii. Pentru aceea izgonire a suferit şi multe ispite a răbdat. Şi iarăşi chemat fiind, şi silindu-l ca să se împreuneze cu eresul acelora, n-a vrut să-i asculte. Deci întru scârbe fără de număr a fost aruncat şi împreună cu cuviosul Auxentie se nevoia. Şi ispitindu-se şi chinuindu-se de cei rău credincioşi şi ticăloşi luptători de icoane, s-a săvârşit şi către Domnul s-a dus.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Atanasia.

Stih: Creştetului Atanasiei sunt aducând,
Nepieritoare cunună prin cuvânt.
Această fericită, cu numirea nemuririi, s-a născut de părinţi drept credincioşi în oarecare ostrov Egena. Învăţând apoi Psaltirea, şi toată slujba bisericească, s-a dat pe sine lui Dumnezeu; iar părinţii ei nevrând ea o au însoţit cu bărbat; însă după şaisprezece zile de însoţire, năvălind barbarii, au tăiat şi pe bărbatul său cu sabia. Deci Sfânta iarăşi înnoindu-şi cugetul său cel dintâi se nevoia cum ar putea scăpa de părinţi, ca să nu vină la a doua însoţire; şi în acestea zăbovindu-şi ea cugetul, a sosit poruncă împărătească, ca toate femeile de acolo cele întru văduvie să se însoţească cu păgânii, pentru care iarăşi fără voia ei, a venit la a doua însoţire. Însă şi de mântuirea sa pururea îngrijindu-se, se zăbovea întru rugăciuni, împrăştiindu-şi bogăţia sa la săraci; iar după câtăva vreme a plecat pe bărbatul său să se facă monah, deşi era barbar. Care şi în câtăva vreme cu cuvioşie fiind împodobit s-a mutat către Domnul.

Şi de atunci câştigând ea slobozenie, şi-a împărţit toată averea, şi luând cu sine şi alte femei, s-a dus la o sihăstrie unde făcându-se călugăriţă, foarte se nevoia îm-

preună cu acelea; căci brânză şi peşte niciodată nu mânca decât la Sfintele Paşti, şi în cele douăsprezece zile, şi întru acelea numai gustând. Hrana ei era numai puţină pâine şi apă după al nouălea ceas, dar şi acestea cu înfrânare. În cele trei posturi de peste an, numai cu singure verdeţurile se hrănea şi acestea după două zile.

Apoi după patru ani s-a rânduit să fie stareţă Schitului şi de atunci a ales să fie ea cea mai mică decât toate călugăriţele; încât nici se recunoştea că este stareţă. Când dormea nu pe aşternut, ci pe o piatră, înadins spre aceasta gătită culcându-se, se împărtăşea de puţin somn.

Iar după trecerea a patru ani îmboldită fiind de dorul liniştii, ieşind de acolo împreună cu cele ce merseseră la sihăstrie, având spre aceasta împreună lucrător, pe un oarecare Matei, bărbat îmbunătăţit, s-a dus la loc liniştit; unde din destul secerând rodurile liniştii, arătatul Matei dându-le lor cele spre trebuinţa trupească din lucrul mâinilor lor, s-a dus la Vizantia pentru oarecare trebuinţe şi neapărată nevoie, iarăşi împreună lucrător având, pe un oarecare preot Ignatie famenul împodobit cu tot felul de bunătăţi; pentru că pomenitul mai sus monah Matei strălucit fiind cu minunile şi cu semnele în locul cel de linişte, se mutase către Domnul. Deci acolo în Vizantia închizându-se într-o sihăstrie, a rămas acolo ca la şapte ani, necăjindu-se pururea şi îngrijindu-se pentru sihăstria sa, pentru care şi vedenie arătându-se ei, îndată s-a sculat de acolo şi s-a dus la sihăstria sa; şi sărutând surorile, se bucură împreună cu ele şi cu Presbiterul, în puţine câteva zile sfătuindu-le şi învăţându-le, cele spre câştigarea dumnezeieştilor bunătăţi, şi spre plinirea poruncilor lui Dumnezeu.

Iar mai înainte cu douăsprezece zile cunoscând mutarea sa către Dumnezeu, şi vestindu-o surorilor călugăriţe, mulţumea adică Domnului, iar pe ele adunându-le a rânduit pe ceea ce era să fie în locul ei stareţă celorlalte; şi în ziua de pe urmă când era să fie mutarea ei către Domnul, stăruind ea la cântarea Psaltirii împreună cu surorile, şi ajungând la sfârşitul ei, partea ce a rămas o a lăsat surorilor, şi făcând pentru ele rugăciune şi-a dat duhul la Dumnezeu. Iar îndrăciţi şi bolnavi nu puţini s-au vindecat în vremea îngropării sale şi după îngroparea sa, şi orbi au câştigat vedere.

A spus încă mai înainte surorilor, că ceea ce era să câştige va câştiga în ziua a patruzecea; drept aceea au şi văzut două din surorile călugăriţe, un lucru înfricoşat şi străin: Doi bărbaţi străluciţi ca fulgerul stând în preajma Sfintei afară de sfintele uşi ale Altarului, ţineau în mâini porfiră împărătească de aur, şi pietre scumpe, şi de mărgăritar şi o îmbrăcau pe ea. Deci aducându-şi aminte de cuvântul Sfintei cel

mai înainte văzător, şi văzând săvârşirea prin acea vedenie, a mulţumit lui Dumnezeu, care cu aşa chip prea măreşte pe cei ce-l iubesc pe el.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Ioan cel din Ianina, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul o mie cinci sute douăzeci şi şapte, de foc şi de sabie s-a săvârşit.

Stih: Ioan în mijlocul cuptorului fiind aruncat,
Cântări de mulţumire lui Hristos a cântat.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Ioan Culică, care a suferit în anul o mie cinci sute şaizeci şi patru când s-a săvârşit.

Stih: Dar pe Culică cum îl voi da tăcerii,
Care a murit în cătușe pentru Domnul Slavei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Având în cuget venirea cea de a doua a lui Hristos, ai lepădat somnul lenevirii de la ochii sufletului, înţelepte, şi prin priveghere strigai: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Din pruncie ai ales partea cea bună părinte înţelepte, a sluji Domnului, şi a săvârşi întru frică dreptăţile Lui, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Slavă...

Depărtându-te de legăturile trupului, ai purtat grijă de suflet, slujind Domnului cu cuget curat Ioane, şi pururea strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Şi acum..., a Născătoarei

Doamnă a lumii ceea ce ne-ai născut nouă pe Domnul întrupat, mântuieşte sufletul meu cel stăpânit de multe păcate fără de cale, ca să te fericesc, binecuvântată Preacurată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul…

Cu bună cuviinţă moştenind, ca pe un cojoc, darul păstorului tău celui mărit, părinte Ioane, cu acela ai rupt noianul desfătărilor, şi scăpând neînecat, te-ai arătat împreună cetăţean cu îngerii, cu care strigi: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Cu bună credinţă asemănându-te Domnului Celui Preabun, care a sărăcit pentru noi, părinte Ioane, căci ai avut neavere întocmai cu păsările şi ai câştigat avuţia bunătăţilor celor veşnice, cântând: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Darul Duhului cel curat sălăşluind în sufletul tău, ţi-a zidit inima ta curată, şi Duh drept a înnoit în cele dinlăuntrul tău. Pentru aceea şi vieţuind cu vieţuire curată Ioane, strigai: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Fiind sfinţită cu Duhul, Născătoare de Dumnezeu prea curată, cu adevărat ai primit în pântece pe Fiul cel fără început şi veşnic, care S-a întrupat dintru tine, spre facerea de bine a celor ce cu credinţă strigă: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul muncitorul haldeilor l-a ars nebuneşte pentru cinstitorii de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a Cerul...

Cu plugul rugăciunilor ogorând brazdele sufletului tău Ioane, ai aruncat într-însul seminţele bunătăţilor cele de bună credinţă şi purtătoare de viaţă. Pentru aceea ai secerat spic înmulţit al tămăduirilor celor cuvioase lui Dumnezeu, prin care hrăneşti pe cei ce te laudă, purtătorule de Dumnezeu.

Sihăstreşte săvârşind călătoria, şi credinţa păzindu-o, fericite, fiind plin de vârstă duhovnicească, cu adevărat ai primit de la Hristos cununa dreptăţii, cugetătorule de Dumnezeu, și acum te odihneşti în corturi prea luminate împreună cu drepţii, pururea pomenite.

Slavă...

Ca întru o căruţă de bunătăţi cu patru cai te-ai pus, prea fericite, şi ca alt Ilie te-ai înălţat către Cer, părinte înţelepte, şi locuieşti cu cuvioşii, lăsându-ţi pe pământ trupul cel mult pătimitor vistierie de tămăduiri, celor ce te cinstesc şi dracilor gonitor.

Şi acum..., a Născătoarei

Fiind lepădaţi din petrecerea cea cerească, şi căzuţi cu ticăloşie la moarte, iarăşi ne-ai chemat prea curată, făcându-te Maică Mântuitorului, şi ne-ai învrednicit a ne întoarce înapoi la moştenirea cea dintâi. Pentru aceasta Maică a lui Dumnezeu, neîncetat te slăvim.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta Cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte, şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Luminânda şi Stihoavna praznicului. Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul

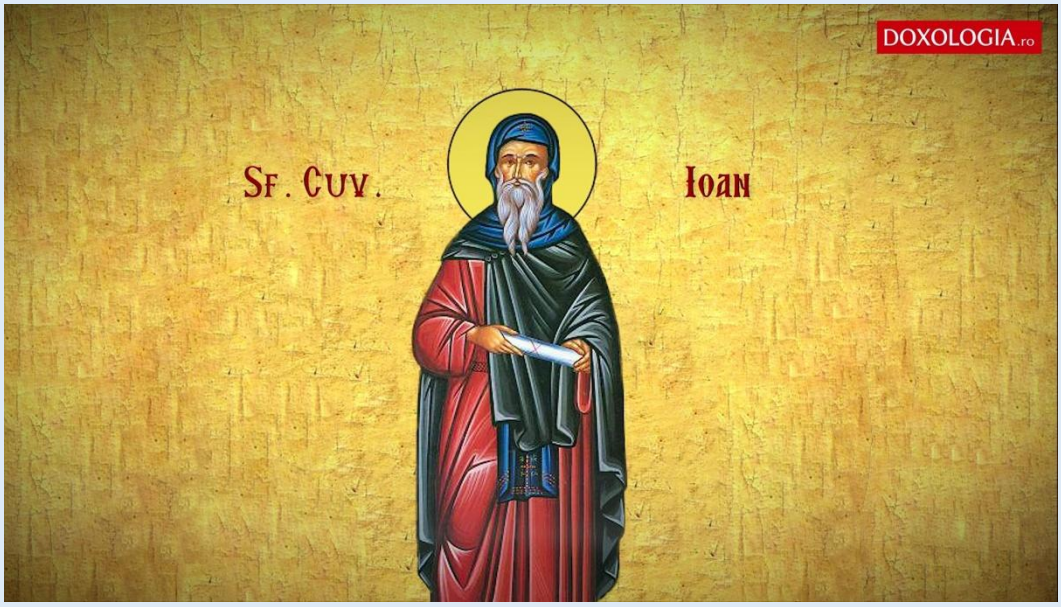

Troparul Sfântului cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Ioan, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul, glasul 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Ioan. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta în căruţă l-a afundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel cel ce fugea, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învăluit fiind totdeauna de valurile patimilor şi acum fiind înconjurat de tulburarea gândurilor, prin rugăciunile tale, fericite Ioan, îndreptează-mă către portul nepătimirii şi către limanul mântuirii, cuvioase.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu alegerea voii mutându-te către cer, cu adevărat ca un înger ai vieţuit pe pământ, părinte cuvioase, omorându-ţi cugetul cu înfrânarea trupului, prin care te-ai arătat locaş lui Dumnezeu, minunate părinte Ioan.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dobândind ascultare supusă şi smerenie, ai câştigat cu acestea nişte aripi ca de aur,cu care ai zburat de la smintelile cele lumeşti către Dumnezeu, pe care L-ai căutat, Cel ce te-a mântuit de furtună, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul Cel Unul-Născut, care este împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi împreună Veşnic, ca un Soare s-a arătat dintâi pe pământ, Născătoare de Dumnezeu Marie şi pe toată lumea a mântuit-o, care Îi înalţă Lui laudă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit Cerurile …

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin trezvia cugetului închipuindu-ţi frumuseţile cerurilor, nicicum nu te-ai înfipt în grijile cele lumeşti şi uşurându-te cu aripile nedobândirii de averi, părinte, cu totul te-ai făcut înălţat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Doritor fiind de liniştea păstorului Grigorie cel iubitor de linişte, de trei ori fericite părinte Ioan, cu osârdie ai părăsit tulburările vieţii şi prin rugăciuni neîncetate ai dobândit dumnezeiasca linişte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu liniştea cugetelor potolind furtuna, fără de tulburare ti-ai petrecut viaţa, ocârmuit fiind de harul Duhului, vieţuind cu evlavie, înţelepte Ioan, de Dumnezeu insuflate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Uşa cea neumblată a Împăratului tuturor veacurilor, cea către noi luminătoare, tu te-ai arătat cu adevărat, prin care Însuşi a trecut lăsându-te iarăşi pecetluită, ceea ce eşti Preacurată.

Irmosul: Cel ce ai întărit la început cerurile întru pricepere şi pământul pe ape l-ai întemeiat, pe piatra poruncilor Tale, Hristoase, mă întăreşte, că nu este sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti Tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat Sânurile Părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat; pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Piatră a răbdării te-ai arătat, fericite, lovindu-te totdeauna de valurile cele potrivnice şi nemişcându-te nicicum din înţelepciunea dreptei credinţe. Pentru aceasta Stăpânul ca pe o piatră de mult preţ te-a pus în comorile cele veşnice.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine te-a primit Părintele îndurărilor, ca pe cel ce în chip curat L-ai iubit pe Elşi ai privegheat întru poruncile Lui şi făcându-te numărat cu fiii darului, te-ai învrednicit de mărirea cea veşnică, de Dumnezeu cugetătorule, Sfinte prea cuvioase Ioan.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Suindu-te pe scara virtuţilor, cu adevărat ai văzut Slava lui Dumnezeu cea de necuprins cu mintea şi luminându-ţi-se cugetul şi inima cu dumnezeiasca strălucire a Duhului, te-ai arătat cu totul luminat ca soarele, luminând pe mulţi în viaţa ta, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Singură tu, Maica lui Dumnezeu, ai fost cu adevărat pricină a mântuirii noastre, ca ceea ce ai născut cuTrup pe Făcătorul şi Ziditorul, din prea curatele tale sângiuri, prin care s-au sfărâmat porţile morţii şi s-a dăruit oamenilor viaţă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul? Ci, mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe un miel fără de răutate hrănit la verdeaţa sihăstriei, te-a primit pe tine Păstorul cel Mare, în Curţile cele veşnice, fericite Ioan şi te-ai arătat în numărul oilor celor de-a dreapta, cuvioase părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tare ai răbdat, părinte, greutatea şi arşiţa zilei, bine lucrând via virtuţilor celor dumnezeieşti. Pentru aceea ţi-ai luat plata cea cuvenită la apusul adormirii tale din viaţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe temeiul poruncilor ai zidit, părinte, turn înalt, prin care ai şi zburat către Însăşi Bunătatea cea desăvârşită şi pe cât ai putut, văzând pe Cel ce este cu adevărat Iubitor de suflete, din tot sufletul L-ai urmat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind omorât de boldul călcării de poruncă şi zăcând jos, ridică-mă, Fecioară, tu care ai născut Viaţa cea nemuritoare, pe Mântuitorul lumii şi Izbăvitorul şi Împăratul şi mă îndreptează, prea curată, către Lumină.

Cântarea a 6-a

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu picăturile lacrimilor tale ai uscat noianul patimilor şi toată puterea cea fără tărie a vrăjmaşului celui înţelegător ai înecat-o, fericite Ioan, întărindu-te pe tine Hristos.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hristos, Împăratul cel nemuritor, ca pe nişte aur curat încercat cu focul sihăstriei te-a pus pe tine în vistieriile cele nestricăcioase ale vieţii veşnice, pururea pomenite părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca o grădină peste tot bine înflorită şi roditoare te-ai arătat cu adevărat, adăpându-te bine cu curgerile lacrimilor şi ai adus Ziditorului roadă cu miros de mir, cuvioase Ioan.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu dreaptă credinţă să lăudăm pe Maria cea prea curată, locaşul lui Dumnezeu cel cu adevărat cinstit şi dumnezeiesc, primind pe Cel Neîncăput şi Necuprins.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă dintru adâncul răutăţilor. Căci către Tine am strigat şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hris-toase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Împodobindu-ţi viaţa cu înfrânarea şi omorându-ţi trupul, ai biruit asuprelile vrăjmaşilor, prea fericite părinte şi ca un vrednic ai ajuns către Viaţa cea fără de întristare şi veşnică, pentru care roagă-te, prea cuvioase părinte Ioan, să ne mântuim noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având în cuget venirea cea de a doua a lui Hristos, ai lepădat somnul nepurtării de grijă de la ochii sufletului, înţelepte şi priveghind strigai: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie ai ales partea cea bună, părinte înţelepte, a sluji Domnului şi a săvârşi întru frică îndreptările Lui, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Depărtându-te de legăturile trupului, ai purtat grijă de suflet, slujind Domnului cu cuget curat, părinte Ioan şi pururea strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Doamnă a lumii, Ceea ce ne-ai născut nouă pe Domnul Întrupat, miluieşte sufletul meu cel stăpânit de multe păcate grele, ca să te fericesc, binecuvântată prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori tiranul haldeilor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bună cuviinţă moştenind, ca pe un cojoc, darul păstorului tău celui lăudat, prea cuvioase părinte Ioan, cu acela ai stricat noianul desfătărilor şi scăpând neînecat, te-ai arătat împreună cetăţean cu îngerii, cu care strigi: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dreaptă, credinţă asemănându-te Domnului Celui Preabun, care a sărăcit pentru noi, părinte Ioan, căci nu ai avut avere, întocmai ca păsările şi ai câştigat avuţia

bunurilor celor veşnice, cântând: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Harul cel curat al Duhului şălăşluind în sufletul tău şi-a zidit inima ta curată şi duh drept a înnoit în cele dinlăuntrul tău. Pentru aceea şi vieţuind cu vieţuire curată, părinte Ioan, strigai: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind sfinţită cu Duhul, Născătoare de Dumnezeu prea curată, cu adevărat ai primit în pântece pe Fiul Cel fără de început şi veşnic, care S-a Întrupat dintru tine, spre binecuvântarea celor ce cu credinţă strigă: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţii vecii.

De şapte ori tiranul haldeilor a ars cuptorul nebuneşte pentru cinstitorii de Dumnezeu. Iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu plugul rugăciunilor ogorând brazdele sufletului tău, părinte Ioan, ai aruncat într-însul semințele virtuţilor cele de dreaptă credinţă şi purtătoare de viaţă. Pentru aceea ai secerat spicul înmulţit al tămăduirilor celor cuvenite lui Dumnezeu, prin care hrăneşti pe cei ce te laudă, purtătorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sihăstreşte săvârşind călătoria şi credinţa păzind-o, fericite, fiind plin de vârstă duhovnicească, cu adevărat ai primit de la Hristos cununa dreptăţii, cugetătorule de Dumnezeu şi acum te odihneşti în corturile drepţilor, prea luminate, pururea pomenite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca într-o căruţă de virtuţi cu patru cai te-ai suit, preafericite şi ca alt Ilie te-ai înălţat către cer, părinte înţelepte şi locuieşti cu cuvioşii, lăsându-ţi pe pământ trupul cel mult pătimitor vistierie de tămăduiri celor ce te cinstesc şi este demonilor alungare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind lepădaţi din petrecerea cea cerească şi căzând cu ticăloşie la moarte, iarăşi ne-ai chemat, prea curată, făcându-te Maică Mântuitorului şi ne-ai învrednicit a ne întoarce înapoi la moştenirea cea dintâi. Pentru aceasta pe tine, Maică a lui Dumnezeu, neîncetat te mărim.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au uimit, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai Desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ca cel ce ai îngropat cursele cele viclene ale demonilor, cu multă nevoinţă şi cu rugăciuni, zăcând mort în mormânt ai rămas neputrezit, părinte. Pentru aceea bucurându-ne întru veselia inimii, prăznuim sfântă pomenirea ta, slăvind pe Hristos.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Mulţimea credincioşilor se veseleşte, Născătoare de Dumnezeu, chemând totdeauna numele tău şi cu dragoste mărindu-ţi înălţările, că tu eşti laudă şi ajutătoare şi ocrotitoare de neruşinat, tuturor celor ce cu credinţă te cinstesc pe tine, Fecioară.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Mieluşeaua cea prea curată văzind pe Mieluşelul său mort, întins pe Cruce, striga: Fiul meu Cel împreună fără început cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această de negrăit a Ta rânduială? Prin care ai mântuit zidirea cea înţeleaptă a prea curatelor Tale mâini.

Imnografie

Condacul Sfântului cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul: Împodobindu-ţi viaţa cu înfrânarea şi omorându-ţi trupul, ai biruit asuprelile vrăjmaşilor, prea fericite părinte şi ca un vrednic ai ajuns către Viaţa cea fără de întristare şi veşnică, pentru care roagă-te, prea cuvioase părinte Ioan, să ne mântuim noi.

Troparul Sfântului cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Ioan. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Troparul Sfântului cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Ioan, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul

Latura Decapoliei altădată era împărţită în două. Cea aproape de Galileea, în Palestina, care se pomeneşte de Sfântul evanghelist Matei, zicând: "După Dânsul au mers multe popoare din Galileea şi din cele zece cetăţi"; iar alta, cea mai de pe urmă, o mică latură în pământul Isauriei, care se numea tot Decapolia. Dintr-acea Decapolie a Isauriei a fost cuviosul Grigorie, învăţătorul acestui cuvios Ioan, a cărui pomenire se face acum.

Acest Sfânt Ioan, din tinereţe lăsând lumea şi iubind pe Hristos, a mers la cel mai sus pomenit învăţător Grigorie Decapolitul şi de dânsul a fost tuns în rânduiala monahicească. Apoi petrecea cu el, nevoindu-se în toate şi bineplăcând lui Dumnezeu, a ajuns în atât de mare smerenie şi ascultare şi în aşa sârguinţă spre tot lucrul bun, încât singur învăţătorul lui, Sfântul Grigorie, se bucura de el şi slăvea pe Dumnezeu.

Iar când rău credinciosul împărat Leon armeanul, a înnoit eresul luptării de icoane şi a ridicat prigonire asupra Bisericii lui Hristos, în acea vreme acest cuvios Ioan a mers în Bizanţ, pe lângă Sfântul Grigorie învăţătorul său, împreună şi cu Sfântul Iosif, scriitorul de cântări. Apoi umblând prin cetate, întărea pe cei dreptcredincioşi ca să stea în dreptcredincioasa mărturisire. După aceea Iosif a fost trimis la Roma, la care n-a ajuns, pentru că a căzut în mâna ereticilor şi la Creta a fost ţinut în legături. Iar cuviosul Grigorie Decapolitul, după trimiterea lui Iosif s-a mutat către Domnul. Dar cuviosul Ioan, rămânând în Bizanţ, se nevoia în ostenelile cele obişnuite, nu numai pentru a sa mântuire, ci şi pentru a celorlalţi.

Sfântul Iosif, scriitorul de cântări, Sfântul Grigorie Decapolitul şi Sfântul Ioan

După câtăva vreme, liberându-se fericitul Iosif din legături şi întorcându-se în Bizanţ, cuviosul Ioan s-a dus către Domnul, ca să-şi ia plata pentru ostenelile sale, şi a fost îngropat de mâinile lui Iosif, lângă mormântul Sfântului Grigorie, părintele său.

După aceea, s-a mutat în alt loc, despre care în viaţa Sfântului Iosif scriitorul de cântări, se scrie astfel: ***"Iosif, intrând în cetate, n-a găsit între cei vii pe iubitul său părinte, pe Sfântul Grigorie Decapolitul, căci se dusese către Domnul. A văzut numai pe fericitul Ioan ucenicul lui şi a plâns mult după părintele său Grigorie, căci nu s-a învrednicit să-l vadă iarăşi viu. Şi a petrecut lângă mormântul aceluia, împreună cu părintele Ioan, dar nu după multă vreme s-a dus şi Ioan către Domnul şi l-a îngropat Iosif aproape de Sfântul Grigorie. După aceea, cuviosul Iosif s-a mutat în alt loc. Şi era acel loc afară din cetate, deosebit***

şi liniştit, nu departe de biserica Sfântului Ioan Gură de Aur, unde sălăşluindu-se, a zidit o biserică în numele arhiereului lui Hristos, Nicolae şi a mutat acolo moaştele amânduror părinţilor, ale lui Grigorie şi Ioan".

(Gr / En)
Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ἡσυχαστὴς ἔζησε κατὰ τὸν 8ο αἰώνα μ.Χ. καὶ ἦταν μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου († 20 Νοεμβρίου). Ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία ζήλωσε τὸν ἀσκητικὸ βίο καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Δεκαπολίτη, ἴσως στὸν Ὄλυμπο, γενόμενος μοναχὸς καὶ διδασκόμενος τὰ τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Ἡ ὑπακοή του πρὸς τὸν διδάσκαλό του ὑπῆρξε περιβόητη, γι᾽ αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἔχαιρε καὶ δόξαζε τὸν Θεό. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ διδασκάλου του, κατὰ τὸ παράδειγμα αὐτοῦ, ἀφοῦ περιέτρεξε ξένους τόπους, ἦλθε κατόπιν στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου καὶ προσκύνησε τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἐκεῖ καλλιεργήθηκαν ἐντός του περισσότερο οἱ πηγὲς τῆς εὐσεβοῦς κατανύξεως καὶ ἡ ἀφοσίωσή του πρὸς τὸν Θεὸ προσέλαβε νέα δύναμη καὶ φλόγα.
Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἐγκαταβίωσε στὴ μονὴ Χαρίτωνος, ὅπου καὶ κοιμήθηκε μὲ εἰρήνη.
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α᾽. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων Χριστὸν ἠγάπησας, καὶ τὴν σὴν κλῆσιν θεόφρον καταλαμπρύνεις σαφῶς, πλήρης χάριτος ὀφθεὶς τοῦ θείου Πνεύματος· ἐκκαθάρας γὰρ τὸν νοῦν, τῶν Ἀγγέλων μιμητής, ἐν σώματι ἀνεδείχθης, Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννη, μεθ᾽ ὧν ἱκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Κοντάκιον. Ἦχος β᾽. Τοὺς ἀσφαλεῖς.
Ὡς Ἀσκητῶν, ὑπογραμμὸν καὶ σέμνωμα, καὶ ἀγαθῶν, τῶν οὐρανίων μέτοχον, κατὰ χρέος εὐφημοῦμέν σε, ὦ Ἰωάννη παμμακάριστε· ὁσίως γὰρ τὸν βίον διελήλυθας, καὶ χάριτος ἐνθέου κατετρύφησας, ἐξ ἧς Πάτερ δώρησαι τοῖς δούλοις σου.

Μεγαλυνάριον.
Χάριτι τῇ θείᾳ καταυγασθείς, χαρίτων τὸν πλοῦτον, δι᾽ ὁσίας διαγωγῆς, Πάτερ Ἰωάννη, ἐνθέως θησαυρίσας, θαυμάτων χάριν νέμεις, τοῖς προσιοῦσί σοι.

Saint John was born at the end of the eighth century. At a young age he became a disciple of St Gregory of Decapolis (November 20) and accepted monastic tonsure from him at a monastery in Thessalonica. Under the guidance of this experienced teacher, St John attained great spiritual perfection.

When the emperor Leo the Armenian (813-820) renewed the persecution against Orthodox Christians because they venerated the holy icons, St Gregory of

Decapolis and St Joseph the Hymnographer (April 4) and his disciple St John went from Thessalonica to Constantinople, to raise opposition to the Iconoclast heresy.

In spite of persecution, Sts Gregory and John fearlessly defended Orthodoxy for several years, and preached the veneration of icons. After many hardships St Gregory died (around 820), and soon after, his faithful disciple John also departed to the Lord. St Joseph the Hymnographer transferred the relics of Sts Gregory and John and placed them in the church of St Nicholas the Wonderworker.

Sfântul Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul - drumul spre sfințenie

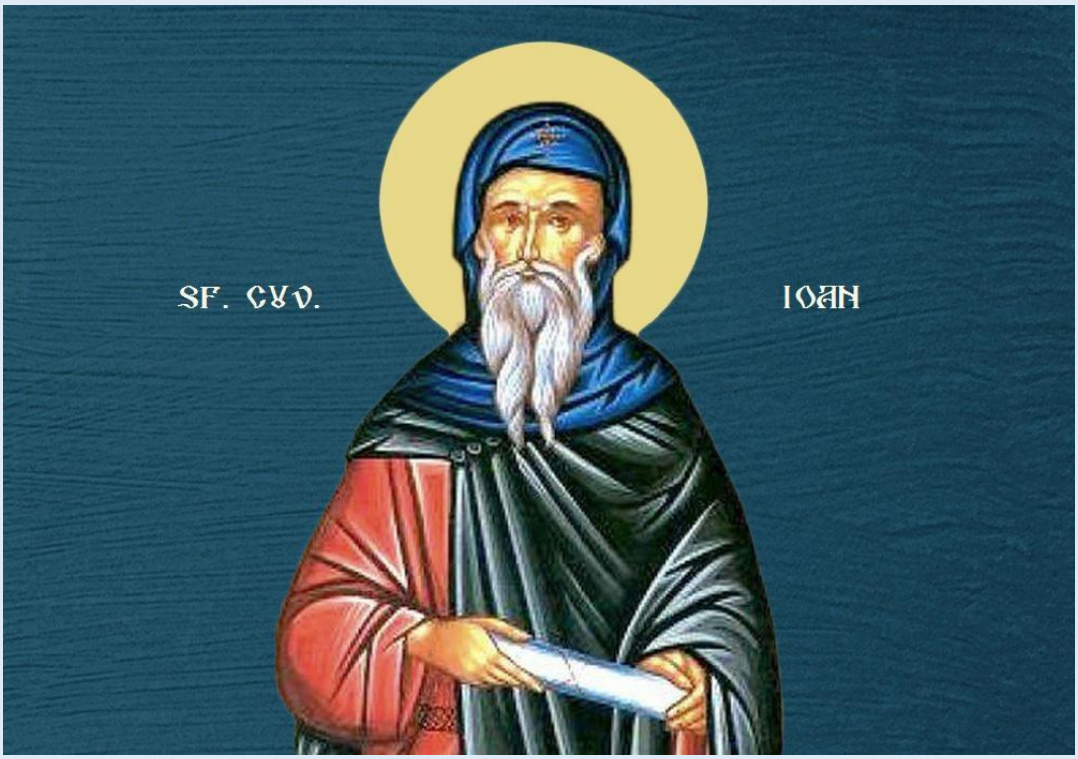

Fiind atras de iubirea Domnului, Sfântul Ioan a păşit pe calea călugăriei, fiind ucenic al Sfântului Grigorie Decapolitul şi luptând, alături de acesta, împotriva ereziei iconoclaste.

***

Din Decapolia Isauriei fiind, Sfântul Ioan a părăsit lumea de mic şi a mers la Sfântul Grigorie Decapolitul pentru a învăța de la el rânduiala monahicească. Mai târziu, atunci când împăratul Leon Armeanul a pornit eresul împotriva icoanelor, cei doi, dimpreună cu Sfântul Iosif, scriitorul de cântări, au mers în Bizanț, întărind credincioșii în dreapta credință.

După trecerea la Domnul a Sfântului Grigorie, cuviosul Ioan a rămas în Bizanț, pentru a lucra la mântuirea sa şi a celorlalți, iar după ceva vreme şi-a dat şi el sufletul în mâinile Domnului, fiind îngropat de Sfântul Iosif, scriitorul de cântări.

Sinaxar 18 aprilie

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul.

Acest între sfinţi părintele nostru Ioan, din cruda vârstă urând viaţa lumească şi iubind pe Hristos, s-a dus către marele Grigorie Decapolitul şi, fiind făcut de către acela monah, era împreună cu el, nevoindu-se întru toate şi slujind lui Dumnezeu. Şi aşa de vestit s-a făcut întru ascultare şi aşa de plecat întru supunere şi prea gata spre slujire, încât şi marele Grigorie se bucura de el şi slăvea pe Dumnezeu.

După săvârşirea Sfântului Grigorie apoi s-a mutat la loc străin şi necunoscut şi acolo se nevoia.

De aici mergând la Locurile Sfinte, s-a mutat la Lavra Sfântului Hariton, şi s-a dat pe sine spre mai multe nevoinţe şi virtuţi şi aşa în pace s-a odihnit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului părintelui nostru Cosma, episcopul Calcedonului.

Sfântul Cosma arhiereul şi mărturisitorul lui Hristos a fost din cetatea Constantinopol, şi din copilărie iubind pe Hristos a lăsat lumea aceasta deşartă, şi a fost tuns în cinul monahicesc. Şi cu postirea şi cu celelalte fapte bune pe sineşi curăţindu-se, s-a făcut locaş al Sfântului Duh, şi a fost pus episcop în Calcedon, în vremea rău credincioşilor luptători împotriva icoanelor şi multe nevoinţe a arătat, ajutând dreptei credinţe.

Şi silit fiind de împăraţii eretici ca să se lepede de închinarea la sfintele icoane, nu i-a ascultat. Pentru aceea izgonire a suferit şi multe încercări a răbdat. Şi iarăşi chemat fiind, şi silindu-l ca să se împreuneze cu eresul acelora, n-a vrut să-i

asculte. Întru scârbe fără de număr a fost aruncat şi împreună cu cuviosul Auxentie se nevoia.

Şi fiind ispitit şi chinuit de către cei rău credincioşi şi ticăloşi luptători împotriva icoanelor, s-a săvârşit şi către Domnul s-a dus.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioasei Maicii noastre Atanasia.

Această fericită, cu numele nemuririi, s-a născut din părinţi dreptcredincioşi în insula Eghina. Învăţând apoi Psaltirea şi toată slujba bisericească, s-a dat pe sine lui Dumnezeu; părinţii ei însă au însoţit-o fără voia ei cu bărbat; dar după şaisprezece zile de însoţire, năvălind barbarii, au tăiat şi pe bărbatul ei cu sabia. Atunci sfânta înnoindu-şi gândul său cel dintâi se nevoia cum ar putea scăpa de părinţi, ca să nu ajungă la a doua însoţire şi în acestea zăbovindu-şi ea cugetul, a sosit poruncă împărătească, ca toate femeile de acolo cele întru văduvie să se însoţească cu păgânii, pentru care iarăşi fără voia ei, a ajuns la a doua însoţire.

Însă şi de mântuirea sa pururea îngrijindu-se, zăbovea în rugăciuni, împărţindu-şi bogăţia sa la săraci; iar după câtăva vreme a înduplecat pe bărbatul său să se facă monah, deşi era păgân. Care şi în câtăva vreme cu cuvioşie fiind împodobit s-a mutat către Domnul; şi de atunci câştigând ea slobozenie, şi-a împărţit toată averea şi luând cu sine şi alte femei, s-a dus la o sihăstrie, unde făcându-se călugăriţă, foarte se nevoia împreună cu acelea.

Hrana ei era numai puţină pâine şi apă după al nouălea ceas, dar şi acestea cu înfrânare. În cele trei posturi de peste an, numai cu verdeţurile se hrănea, şi acestea la două zile.

Apoi după patru ani a fost rânduită să fie stareţă schitului şi de atunci a voit să fie ea cea mai mică decât toate călugăriţele; încât nici nu se cunoştea că este stareţă. Când dormea, nu pe aşternut, ci pe o piatră, înadins spre aceasta gătită culcându-se, se împărtăşea de puţin somn.

Iar după trecerea a patru ani îmboldită fiind de dorul liniştii, ieşind de acolo împreună cu cele ce merseseră la sihăstrie, s-au dus la loc liniştit, unde din destul secerau roadele liniştii.

Iar mai înainte cu douăsprezece zile cunoscând sfânta mutarea sa către Dumnezeu şi vestind-o surorilor călugăriţe, mulţumea Domnului; iar pe ele adunându-le a rânduit pe cea care să fie în locul ei stareţă; şi în ziua de pe urmă când era să fie

mutarea ei către Domnul, stăruind ea la cântarea Psaltirii împreună cu surorile, şi ajungând la sfârşitul ei, făcând pentru surori rugăciune, şi-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Ioan cel din Ianina, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1527 şi care de foc şi de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Ioan Culica, cel care a suferit în anul 1564 când s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sinaxar - Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul - 18 aprilie

https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-ioan-ucenicul-sfantului-grigorie-decapolitul-18-aprilie/

***

Sfântul cuvios Ioan a fost ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul. Despre Sfântul Ioan se cunosc relativ puține lucruri. Detaliile pe care le avem despre viața sa provin din viața Sfântului Grigorie Decapolitul și din cea a Sfântului Iosif imnograful.

Sfântul Ioan s-a născut la sfârșitul celui de-al optsprezecelea secol. Fiind aplecat spre viața de liniștire și de rugăciune, încă din copilărie alege să devină monah. Părintele duhovnicesc în ascultarea căruia a ales să rămână a fost Sfântul Grigorie Decapolitul. A primit tunderea în monahism de la părintele său duhovnicesc într-o mânăstire din Tesalonic.

Perioada în care au trăit acești sfinți a fost una dificilă pentru Biserică deoarece o serie de împărați bizantini au luat măsuri persecutorii împotriva celor ce cinsteau sfintele icoane. Aflând faptul că împăratul Teofil al II-lea a demarat astfel de acțiuni, Grigorie și Ioan merg de la Tesalonic la Constantinopol să participe la efortul de a păstra dreapta credință.

Am amintit de viața Sfântului Iosif imnograful din care aflăm alte detalii despre sfântul de astăzi, Sfântul Ioan. În efortul amintit de a păzi dreapta credință, Grigorie Decapolitul l-a trimis pe Iosif la Roma pentru a cere sprijinul papei în lupta duhovnicească și teologică pe care o purtau. În această călătorie Iosif avea să pătimească mult fiind răpit de către un vas de saracini și vândut sclav în insula Creta. A fost răscumpărat de către câțiva prieteni creștini și a putut reveni acasă. Când Iosif s-a întors la Constantinopol, Sfântul Grigorie Decapolitul trecuse la Domnul.

Aici Iosif se însoțește cu Sfântul Ioan, ucenic și el al lui Grigorie, și merg împreună să viețuiască unde s-a nevoit sfântul lor părinte duhovnicesc, anume la Biserica Sfântului Antipa.

Ioan, observa Iosif, imita întru totul pe părintele lor duhovnicesc. Asprimea nevoințelor, intensitatea rugăciunii, bunătatea și atenția către aproapele ale lui Ioan îl făceau pe Iosif să creadă că îl revede pe părintele lor.

Atunci când Sfântul Ioan a trecut la Domnul, Iosif care l-a cinsti ca pe un monah îmbunătățit, a rânduit ca trupul său să fie pus alături de moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul, în biserica Sfântului Ioan Gură de Aur. Au stat aici până când a fost construită mănăstirea dedicată lor, moment în care sfintele lor moaște au fost mutate acolo.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul

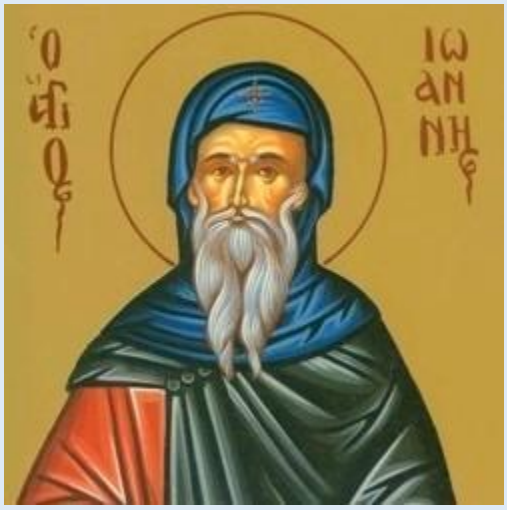

Sfântul Ioan (†820) a ieșit de tânăr din lume şi iubind pe Hristos s-a dus la Sfântul Grigorie Decapolitul, care l-a făcut monah și împreună se nevoiau, plăcând lui Dumnezeu. Şi avea atâta sârguinţă spre tot lucrul bun, încât însuşi învăţătorul lui, Sfântul Grigorie, se bucura de el şi slăvea pe Domnul.

Când rău-credinciosul împărat Leon armeanul (814-820) a început prigonirea celor care se închinau la Sfintele icoane, ***acest cuvios Ioan a mers la Constantinopol împreună cu dascălul său Grigorie și cu Iosif, făcătorul de cântări, și umblând prin cetate îi întăreau pe creștini să rămână statornici în credința lor în Mântuitorul Iisus Hristos.***

Asemenea şi după căderea Sfântului Iosif în mâna arabilor şi după mutarea la Domnul a Sfântului Grigorie, dascălul său, cuviosul Ioan, rămânând în Constantinopol, se nevoia în ostenelile cele obişnuite şi în mărturisirea dreptei credinţe, nu numai pentru mântuirea sa, ci şi pentru a celorlalţi, punându-şi viaţa în primejdie, ca un adevărat mărturisitor al credinţei creştine.

Din îndemnul inimii, Sfântul Ioan a mers la Sfintele Locuri să se închine, statornicindu-se o vreme la Lavra Sfântului Hariton.

La adânci bătrâneți s-a mutat la Domnul, iar Sfântul Iosif l-a îngropat alături de Sfântul Grigorie, în noua biserică pe care o ridicase Sfântul Iosif în apropiere de Constantinopol.

Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul

Sfântul cuvios Ioan şi-a dorit din tinereţe să urmeze calea pustiei. Într-o zi, el şi-a părăsit părinţii şi a plecat la Sfântul Grigorie Decapolitul, care l-a şi călugărit.

În timpul luptei împăratului Leon armeanul (813-820) împotriva Sfintelor icoane, au plecat în Bizanţ alături de un alt ucenic, şi anume, Iosif, făcătorul de cântări, şi mergeau prin cetăţi îndemnând poporul să cinstească în continuare Sfintele icoane.

Sfântul Grigorie a voit să înştiinţeze şi pe creştinii din Roma despre cele ce se întâmplă în partea de Răsărit şi l-a trimis pe Iosif, dar pe drum a fost prins şi închis într-o temniţă în insula Creta.

Între timp, Sfântul Grigorie a trecut la Domnul şi a fost îngropat de Sfântul cuvios Ioan. La scurt timp a trecut la cele veşnice şi Ioan, veghetor fiindu-i Iosif, care se eliberase din temniţa din Creta.

Iosif a zidit o biserică aproape de Bizanţ în cinstea Sfântului Nicolae şi a adus aici moaştele celor doi sfinţi.

Proloage - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul (†820)

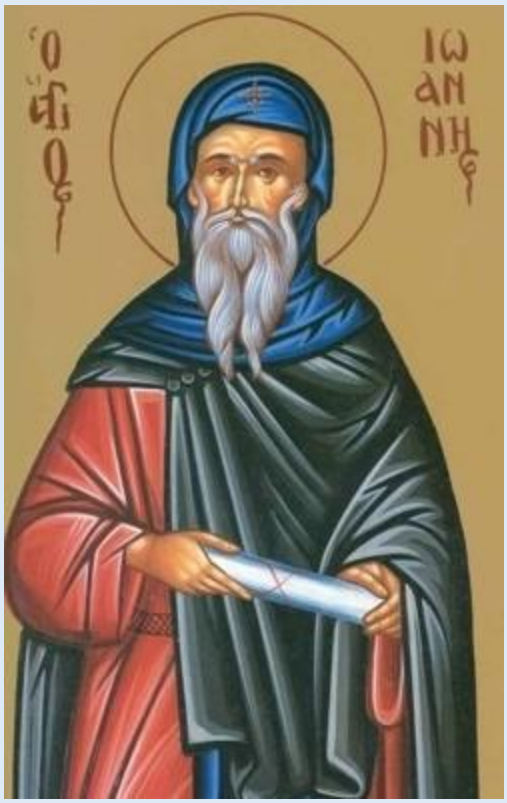

Luna aprilie în 18 zile: pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul (†820)

Erau două ţinuturi cu numele Decapole:

- *cel dintâi Decapole, era aproape de Galilea, în Palestina, care este pomenit şi de Sfântul evanghelist Matei, când zice: "Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole..." (Matei, 4.25).*
- *Iar cel de al doilea Decapole, era o latură mai mică, din pământul Isauriei: din acest Decapole, al Isauriei, a fost Sfântul Grigorie învăţătorul cuviosului Ioan, a cărui pomenire o facem acum.*

Sfântul Ioan, de tânăr s-a despărţit de lume şi, iubind pe Hristos, a mers la sus-pomenitul lui învăţător Grigorie Decapolitul, care l-a făcut monah şi petrecea împreună cu dânsul, nevoindu-se întru toate şi plăcând lui Dumnezeu. Şi avea atâta sârguinţă spre tot lucrul bun, încât şi însuşi învăţătorul lui, Sfântul Grigorie, se bucura de el şi slăvea pe Dumnezeu.

Deci, când rău credinciosul împărat Leon armeanul a ridicat, ca un al doilea val, lupta împotriva sfintelor icoane, în acea vreme, acest cuvios Ioan a mers în Constantinopol, împreună cu dascălul său Grigorie şi cu Iosif, făcătorul de cântări şi, umblând prin cetate, întăreau pe creştini să stea în dreptcredincioasa mărturisire a credinţei.

Asemenea şi după căderea Sfântului Iosif în mâna saracinilor şi după mutarea la Domnul a Sfântului Grigorie, dascălul său, cuviosul Ioan, rămânând în Constantinopol, se nevoia în ostenelile cele obişnuite şi în mărturisirea dreptei credinţe, nu numai pentru mântuirea sa, ci şi pentru a celorlalţi, punându-şi viaţa în primejdie, ca un adevărat mărturisitor al credinţei ce era.

Din îndemnul inimii, Sfântul Ioan a mers să se închine la Sfintele Locuri, statornicindu-se o vreme, apoi, la lavra Sfântului Hariton.

Nu după mult timp, la adânci bătrâneţi, s-a mutat şi Sfântul Ioan la Domnul şi l-a îngropat Sfântul Iosif alături de Sfântul Grigorie, în noua biserică pe care Sfântul Iosif a ridicat-o, aproape de Constantinopol, în cinstea Sfântului Nicolae.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, despre faptul că rugăciunea este ascultată în tot locul, dacă se face cu credinţă

⇒ *Sfântul Pavel nu în biserică s-a rugat, ci, închis în temniţă şi cu picioarele în butuci, nici şezând drept, nici genunchii plecându-şi-i. Că nu putea să stea altfel în butucul în care-i erau prinse picioarele. Ci, de vreme ce se ruga cu credinţă, zăcând în temniţă, s-a cutremurat temniţa şi lanţurile celor legaţi au căzut şi pe străjerul temniţei la credinţă l-a adus.*

⇒ *Şi Ezechia regele nu stătea în biserică, nici genunchii nu şi-i pleca, ci, culcat pe pat şi zăcând în boală, s-a întors spre perete. Dar de vreme ce cu căldură şi cu suflet umilit a chemat pe Domnul, cuvântul cel hotărât asupra lui spre moarte, a fost schimbat şi a primit bunătatea cea dintâi şi lungimea vieţii, cu adăugirea anilor, iar toată cetatea a luat mântuire de vrăjmaşi.*

⇒ *Asemenea şi tâlharul, pe cruce fiind răstignit, cu puţine cuvinte a câştigat Împărăţia cerului;*

⇒ *Ieremia, în groapă fiind aruncat, s-a rugat lui Dumnezeu şi l-a auzit pe el;*

⇒ *Daniil, dat fiind în groapă, spre mâncare leilor, a chemat pe Dumnezeu şi s-a mântuit Iona, în pântecele chitului s-a rugat lui Dumnezeu.*

Şi mulţi alţii au izgonit, cu rugăciunea, toate răutăţile ce-i cuprindeau pe dânşii şi au primit ajutor de la Dumnezeu.

Asemenea şi acum, mulţi cu rugăciunea s-au slobozit din multe primejdii şi răutăţi, cu ajutorul lui Dumnezeu. Drept aceia şi noi, fraţilor, să nu căutăm loc de rugăciune, nici să o grăim cu lungi cuvinte împodobită, ci, precum cananeanca zicea: "Miluieşte-mă că fiica mea rău se îndrăceşte." aşa, şi tu, să zici: "Doamne, miluieşte-mă." Că, măcar că este mic acest cuvânt, el cuprinde un noian al iubirii de oameni a lui Dumnezeu. Că, unde este mila lui Dumnezeu acolo este tot binele.

Deci, oriunde eşti, aşa să zici: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!" Şi chiar de nu-ţi vei mişca buzele, cu mintea aşa să strigi. Că, şi tăcând, te va auzi Dumnezeu şi, fiind tu însuţi biserică, apoi nu căuta loc de rugăciune.

Multe Scripturi grăiesc despre această scurtă şi grabnică rugăciune.

⇒ *Moise fugea din Egipt, dinaintea lui Faraon; marea îi era înainte şi Faraon în spatele lui, iar el la mijloc. Mare strâmtorare avea şi nu-i era lui cu putinţă a se ruga lui Dumnezeu. Însă, i-a zis Dumnezeu lui: "Ce strigi către Mine?"*

⇒ *Asemenea, şi cei trei tineri, fiind aruncaţi în cuptor, se rugau: şi rugăciunea lor a stins văpaia şi legăturile lor le-a dezlegat şi i-a scos pe ei vii şi prea slăviţi i-a arătat.*

⇒ *Încă şi Iov, pe gunoi, s-a rugat şi a făcut milostiv pe Dumnezeu.*

Măcar şi ispită de ar năvăli asupra ta, la Dumnezeu să scapi şi să te rogi Lui, ca să te izbăvească pe tine. Că Dumnezeu este pretutindenea şi aproape de tine şi, încă nesfârşind tu a-l grăi, El îţi va zice ţie: "Iată-mă!" Încă nu-ţi vei sfârşi rugăciunea şi Acela îţi va da ţie vindecarea, de-ţi vei curăţi mintea ta de patimile cele spurcate.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, despre însemnarea cu Sfânta Cruce

Mulţi din cei fără de socotinţă îşi fac cruce, fluturând cu mâna pe faţa lor, dar, în deşert se ostenesc, de vreme ce nu închipuiesc crucea dreaptă, iar dracii se bucură de acea fluturare. Când, însă, cineva îşi face crucea dreaptă, punând mâna sa la frunte şi la piept, la umărul drept iar, pe urmă, la cel stâng, apoi îngerii văzând, se veselesc de adevărata închipuire a crucii pe feţele noastre.

Iar îngerul Domnului scrie pe cei ce intră în biserica Domnului, cu frică şi cu credinţă. Deci, dacă cineva, intrând în biserică, stă cu frică şi îşi face cu umilinţă închinăciunea pe "chipul lui Dumnezeu" acela primeşte iertare de păcate şi milă de la Dumnezeu, iar, de intră fără frică, apoi, unul ca acela, la ieşirea din biserică, mai mari păcate dobândeşte.

Drept aceea, şi noi, fraţilor, venind la biserică, să stăm cu frică, aşteptând de la Dumnezeu mare milă, în veacul de acum şi în cel ce va să fie.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre dragoste

Un frate, foarte cucernic şi iubitor de Dumnezeu, avea mare dragoste către un sihastru, cu nume mare. Iar, odată, mergând, după obiceiul său, la acel sihastru - că de multe ori mergea la dânsul pentru cercetare şi dragoste frăţească - l-a aflat pe el mort.

Deci, umblând prin hainele lui a găsit în ele opt galbeni de aur, iar el văzându-i, mult s-a mirat şi luându-i, a început să plângă şi să se tânguiască cu amar socotind că se va fi mâniat Dumnezeu pe acel bătrân, pentru acei bani şi-l va fi pedepsit pe el. Şi aşa, plângând şi tânguindu-se, s-a rugat la Dumnezeu, ca să-i descopere şi să-i arate lui cele despre acestea.

Şi aşa, rugându-se el, i s-a arătat lui îngerul Domnului şi i-a grăit, zicând: "Ce-ţi este ţie de plângi aşa, pentru acel sihastru?"

Zis-a lui fratele: "De aceasta plâng eu, că, iată, am găsit la dânsul aceşti opt galbeni şi mi se pare că pentru ei se va fi mâniat Dumnezeu pe dânsul şi-l va fi trimis la pedeapsă, de vreme ce sihaştrilor, trăind în pustie, nu li se cade să strângă şi să ţină la sine bani, că nu le sunt lor trebuitori."

Răspuns-a lui îngerul: "De vrei să te înştiinţezi de aceasta, adu-ţi aminte de milostivirea lui Dumnezeu şi de iubirea Lui de oameni. Că, de ar fi toţi, în toate, desăvârşiţi, atunci, unde s-ar arăta milostivirea lui Dumnezeu şi iubirea de oameni?" Acestea zicând, îngerul s-a făcut nevăzut.

Iar fratele a cunoscut, prin aceasta, că sihastrul a dobândit iertare; şi s-a mângâiat, mulţumind lui Dumnezeu, pentru negrăita Lui iubire de oameni. Şi aşa, îngropând trupul bătrânului, s-a întors şi a mers la chilia sa.

Dumnezeului nostru, slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul

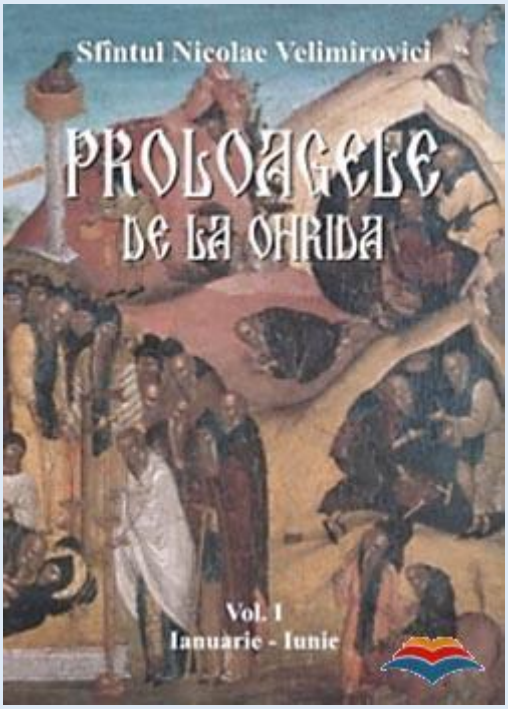

În timpul ereziei iconoclaste [a luptei împotriva sfintelor icoane], împăratul Leon, armeanul i-a torturat bestial pe acest Ioan, pe duhovnicul şi învăţătorul său, Sfântul Grigorie şi pe Sfântul Iosif, scriitorul de cântări.

Când Sfântul Grigorie a părăsit această viaţă, cuviosul Ioan a devenit la rândul lui stareţ al Mânăstirii Decapole din Constantinopol. De la înălţimea acestei chemări, el şi-a înmulţit nevoinţele pentru împărăţia lui Dumnezeu.

El a adormit cu pace la anul 820.

După moarte, cuviosul Iosif 1-a îngropat cu cinste lângă mormântul Sfântului Grigorie.

Icoane

Sf. Cuv.
IOAN
ISAVRIANUL

ПРЕП ІѠАНН СОЛУ́НСКІЙ

Sfântul cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul și cuvioasa Atanasia

Sf. Cuv.
IOAN
ISAVRIANUL
Sf. Cuv.
ATANASIA
18 aprilie

18 aprilie

SF. CUV
IOSIF IMNOGRAFUL
СЪБЛЮД ИСТА́ДО ТВОЀѠ О́ЧЕЕСЛ О́ВОТВА̀ ЖОВСА̀
SF. GRIGORIE
CUV. DECAPOLITU
FRAȚILOR PRIN CREDINȚĂ ȘI DRAGOSTE NE VOM MINTUI
ΙΩΑΝΝΗΣ

SF. CUV
IOSIF IMNOGRAFUL
СЪБЛЮД ИСТА́ДО ТВОЀѠ О́ЧЕЕСЛ О́ВОТВА̀ ЖОВСА̀
SF. GRIGORIE
CUV. DECAPOLITU
FRAȚILOR PRIN CREDINȚĂ ȘI DRAGOSTE NE VOM MINTUI
ΙΩΑΝΝΗΣ

SF. CUV
IOSIF IMNOGRAFUL
СЪБЛЮД ИСТА́ДО ТВОЀѠ О́ЧЕЕСЛ О́ВОТВА̀ ЖОВСА̀
SF. GRIGORIE
CUV. DECAPOLITU
FRAȚILOR PRIN CREDINȚĂ ȘI DRAGOSTE NE VOM MINTUI
ΙΩΑΝΝΗΣ

SF. CRIGORIE
CUV. DECAPOLITU
FRATILE PRIN CRE-DINȚĂ ȘI DRAGOSTE NE VOM MÎNTUI

Troparul Sfântului Cuvios Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul

18 Aprilie - Glasul 8

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Ioan, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Sf. Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul

Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioan din Isauria!